

מה קורה כשרותי מכלה יום כאורחת של חילות צה"ל, ערו שתי פנים למיר

מאת רותי ורד -

רן, רר ח פיעה עבדת תפנית צינות רכת בטיפו עולים סגן דה ק עשה להיוו עוברו רא, ז החיק האוכ עגול

...נכון, את יודעת? או מה הוא עשה? הוא אסף את כל הרע בקיבוץ, ועשה ספר. כך גם עשתה היא... באמת, מתקבלת תמונה מסולפת של דברים... אסור, למשל, לענוש את הבנות. את זה אתם יודעים? קבוצה של נערות, בתלבושת שדה לא ביר תר נקייה, פניהן הצעירות מיוזעות, אך עיניהן צוחקות, חלפה על פנינו. הביטו כמה הן נהדרות, אומרת עליהן סרן פנינה בגאחה אמרית, "למה לא שולחים אותן לחוף-לארץ במקום שליחים?"

לא, היא מספרת תוך כדי טיול במחנה, אין זה נכון. לא רוכבים עליהן ולא מקשים עליהן את החיים.

המחזור מורכב הפעם ברובו מבנות משקים ובוגרות-גימנסיה. ילדות מתוקות. לרובן יש רקע של תנועת נוער, אבל ישנן כאלה הנמצאות פעם ראשונה במסגרת חברתית משותפת... הן ילדות טובות...

מכונות ביד. היא יכולה לדבר עם סרן פנינה? כן, בבקשה. אבל היא מוכרחה לדבר באופן פרטי בבקשה.

סרן פנינה מתרחקת עם הגברת, שהיתה, כמוכן, אמא שלה של ילדה במחנה. היא דיברה בצורה נרגשת, וסרן פנינה חיכה ואמרה לה דברים. בסוף שמעתי אותה אומר, בחיוך הנחמד ביותר שלה: "אני נורא רעה. אני לא אתן לך להיכנס. לכל אחת יש אמא. חוץ מזה, הן בשדה עכשיו."

אמא שלה הלכה כשהיא ממלמלת משהו, וסרן פנינה אמרה שבסדר גמור, היא תסדר.

★ ★ ★
יהודי ושמו מרין

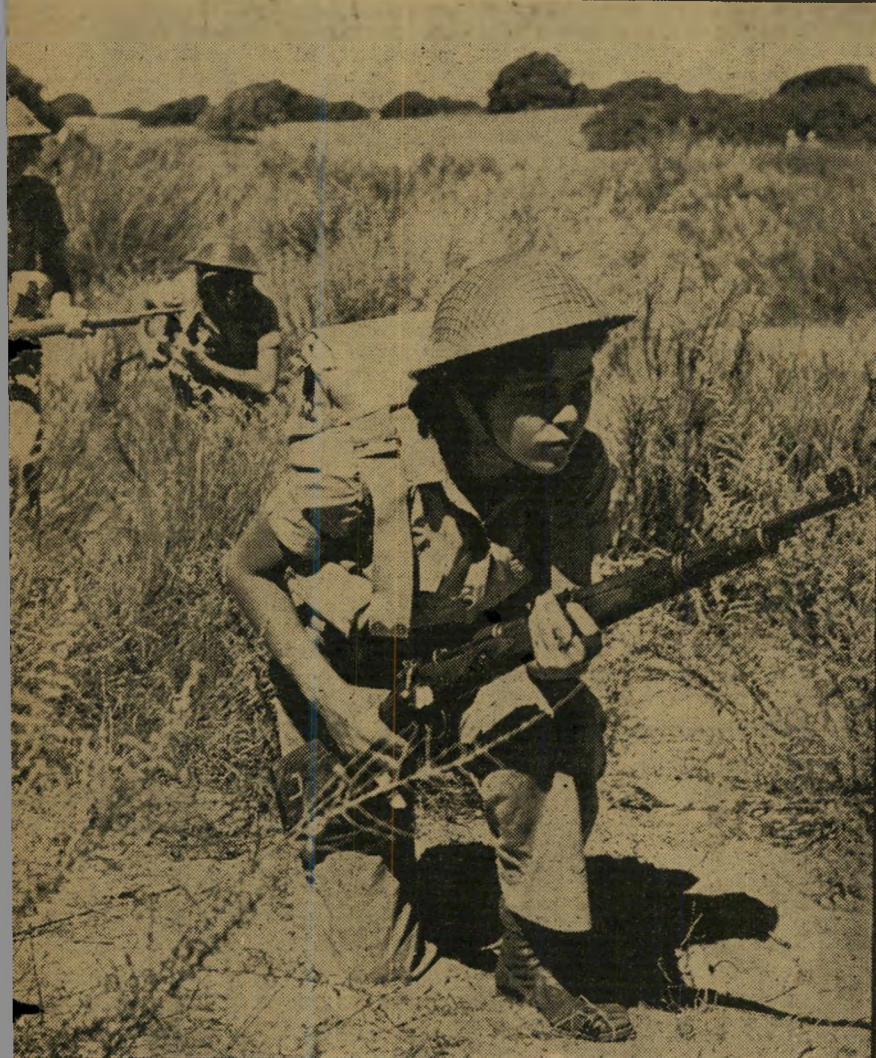
מה אתם לא מתפעלים מן החשמל שלנו? היא זורקת, לצלם ואלי, "את?"

הבת שלה פחות טובה מבת של דתי? אחר כך, כשהבת באה לחופשה ראשונה, שואלת האם את חברתה: האם ראתה אותה במדים? היא חמודה? לא? היא נראית דווקא טוב, אבל זה לא הבית. ברוך השם, היא גומרת עוד מעט את הטירונית. בטח יעבירו אותה לעבודה נוחה ומעניינת. היא הרי

★ ★ ★
סרן פנינה ואמא שלה

יינני יודעת, אבל תמיד התהלכתי בהרגשה שמבין כל הנערות אוספים תמיד את השמנות, הכעורות והמפתירות ביותר, והופכים אותן לקצינות. הייתי רואה כאלה ברחוב, ביומני הקולנוע, בתמונות של עתון צבאי מסויים, ותמיד שאלתי את עצמי: למה לא רואים לרפואה קצינה חבויה? כהן? כאשר נתקלתי פעם או פעמיים באחת כזו — הייתי פוטרת את כל העניין בהנחה שזוהו היוצאים-הכלל המאשר את הכלל.

כאשר אמרו לי שבביקורי במחנה חילות הנמצאות בסידרה לא-חשובי-אפה אצטרך לפנות אל הסרן פנינה, עשיתי לעצמי את כל ההכנה הנפשית הדרושה. אתם יודעים: אדיבות רבה מדי, קרירות מאופקת, טאקט כדי לא להרגיז, וכמובן הפחד הרגיל בפני השררה, המעמדה, סימני הדרגה וכולי וכולי. הכניסה הדרמטית שהכנתי לי התקלקלה בצורה מחפירה. לקראתנו צעדה דמות קטנה ודקה במכנסי-חאקי, שיער אפור-קצר ומקורר זל, פנים שחומים מאו, ועיניים צוחקות. עיני הקטנות וקצרות-הראי הצליחו בכל זאת להבחין בסימני הדרגה. סרן. "שטויות" או מרתי לעצמי, "זאת לא היא. בטח הרופאה." אולי מתאים לה להיות רופאה, אבל היא לא. היא סרן פנינה. לא נעים, טוב, ניחמתי את עצמי, זה עוד לא סימן. תראי אחרי-כך. בקושי הצלחנו להחליף כמה מלים אדיבות ורשמיות — כשאני מנסה להתעלם מן העיניים הצוחקות — הפריעה את ה שיחה אשה שפסעה בשביל בהלוקיבית רחב ולא רכוס ביותר, נעלי-בית, ומפתחת

גרב נירון

סגויים לשרות פעיל. חילת זו מצאה לו שימוש מקורי: הגנה על הרובה מלכלוך.

עולם לא היה לי — בואו נאמר: הי עונג — להיות בחי"ן. לא ישנתי עם חמישים נערות בחדר. לא שמעתי את צחקי קיהן, את סיפוריהן על החברים שלהן — ומאידך גם לא הייתי מוכרחה ללכת להת קלח לבד באמצע הלילה. לא שמרתי בשערי המחנה ולכן גם לא ניהלתי שיחות אקדמיות מעמיקות עם עץ. לא כתבתי ספר. לעומת זאת: כן שמעתי עשרות אמרות מספרות זו לזו בחדרה שהבת הולכת עוד מעט לצבא, ומי צריך את זה בכלל, ומה יהיה היא כל כך רגישה. תמיד קיבלה את הטוב מכל דבר, את הרי יודעת, ועכשיו לוקחים אותה — בשנות חייה היפות בי יותר! איך תוכל להחזיק מעמד? האוכל! היא בטוחה שהילדה לא תאכל כלום. היא כל כך מפונקת באוכל. כשהיא רואה קרום של חלב היא כמעט מתעלפת. מי צריך את זה בכלל? בשביל מה זה טוב? למה

נסעו אתן לישובי-ספר, סיפרו להן על ה עולם. או מה עשו? כאשר קיבלו המישה ימי-חופש ראשונים, באו אליה ואמרו: "ה מפקדת, אנחנו רוצות בימי-החופש להקים מחנה-קיץ לילדי העולים." והן עשו זאת.

★ ★ ★
מציעים תפקידים

ה נראה טוב מכדי להיות אמיתי, חשבת, ועיני תרו בעצבנות בסביבה. לקראתנו צעדה שתי קצינות. לעזאזל! שתיהן צעירות מאד וחמודות מאד. זוהי ממש התעללות בי, חשבת.

סגן וסגן-משנה. אחת בת 19, שנייה בת 18 חצי. תמירות, דקות, לבושות בקפידה ונראות סריוזיות מאד. אם אתם יודעים למה אני מתכוונת.

הסגן, חחה, ילידת וחברת משק אפק, מ"מפאית. היא אחראית לפלוגה שלמה של נערות בנות גילה, בדיוק. מדברת בקול

מלמלנו כמה מלים אדיבות שזה באמת יפה מאד. "טוב, אז מה אתם מחכים? בואו!" מאהל של אהלי-סיירים, מסביב ערוגות מסודרות של אבנים... שתי נערות חולות פות ביעף. "שלום למדריכות!" פונה אליהן פנינה. הן משיבות שלום וממשיכות. כמוכן, אמרתי לעצמי, אל תפלי בפח. יאכילו אותך לוקשים, ואם הכל ייראה לך נחמד, עמדי על המשמר."

סרן פנינה, אמרתי באדיבות הכי גדולה שלי, "את הרי יודעת איזה רושם קשה עשה בעולם עניין הרובה בתוך האפורה, במיטה הצבאית הקרה, של יעל. מה יש לך לומר?"

סרן פנינה אמרה לדורות הבאים: "הריהו, יעל דיין."

"תשמעו," היא אומרת, "אני חברת קיי בוך אלונים. או לפני הרבה שנים, אינני יודעת אם אתם יודעים, היה יהודי אחד אבד קיבוץ, דוד מלך, והוא כתב ספר..."

עמוד-נוח?

החילת-הטירונית נערכות למסדר, לפני צאתן לתרגיל של התגנבות-יחידים. טוקרת את המסדר מפקדת המחנה סרן פנינה ורבי-סרן צילה, שחזרה זה עתה מטיור בחוף-לארץ. מסררים כאלה הם תכופים ביותר.